1851: „Invaliden har, selv efter en nok saa kort Tjenestetid, Krav paa Statens særlige Forsorg, naar han ikke er formuende, og Legemsbeskadigelsen eller Svagheden ganske eller tildels sætter ham ud af Stand til at sørge for sit og Families Underhold". Nu veed jeg vel, at § 14 samme Lov staar der: „Tillæget formindskes eller inddrages derimod, naar Invaliden i den Grad helbredes, at han maa antages tildels eller ganske at have gjenvundet sin Evne til Erhverv, saavelsom og, naar hans Kaar i en betydelig Grad forbedres". Tillæget kan altsaa vel formindskes, naar hans Erhvervsevne er bleven forbedret, men det kan ikke helt betages ham, naar han ikke har vundet sit Helbred tilbage. Med den Invalid, jeg her har omtalt, er der ikke foregaaet den mindste Forandring; jeg kjender ham personlig. Manden halter, naar han har gaaet et kort Stykke Vei, maa han sætte sig lidt for at hvile ud. Hans Formuesvilkaar ere ikke blevne forbedrede, saa at jeg ikke ser, med hvilken Ret man ganske har inddraget Understøttelsen. At Invalidebestyrelsen havde formindsket den noget, kunde der maaske være Grund til; men ved at inddrage den har man gjort Manden Uret, og efter hvad jeg har erfaret, skal det Samme være sket paa flere Steder omkring i Landet. Jeg tror ikke, at det er den Maade, hvorpaa vi skulle behandle Invaliderne, og jeg tror ikke, at det er det Sted, hvori vi skulle søge at indskrænke Pensionerne.

Kjær: Ja, det er om det samme Punkt, at jeg vil udtale et Par Ord. Ved at læse om dette Andragende under Nr. 14 og ved nu at høre den Begrundelse, min ærede Sidemand til Venstre (Th. Nielsen) gav, er jeg bleven ledet til at henstille, om vi ikke bør følge det ærede Medlems Anvisning. Det gjør mig ondt, hver Gang jeg ser Andragender af denne Beskaffenhed komme frem paa Thingets Bord og ikke blive tilbørlig paaagtede. Jeg vil lægge de Herrer paa Sinde, uden i fjerneste Maade at ville insinuere Noget imod den Ene eller den Anden, hvor omhyggelige vi have været imod hele Embedsstanden ved at pensionere i Tilfælde af Aldersdom og Svagelighed, naar Nogen gaar af og ikke kan tjene Staten længer; men hidtil have vi efter mit Skjøn paa en mindre billig Maade behandlet Danmarks Sønner, som have været kaldede til Landets Forsvar og i denne Stilling paa en eller anden Maade ere gjorte uskikkede til i Fremtiden at sikkre sig og Familie Livets Ophold. Jeg vil ved disse Ytringer ikke blot lægge et godt Ord ind for denne Person, men jeg vil derved lægge det ærede Thing og vordende Rigsdage paa Sinde, at man bør have sin Opmærksomhed ganske anderledes henvendt paa den Del af Folket, som der her er Tale om, end man hidtil har havt; thi det staar for mig som en yderst uforsvarlig Fremgangsmaade, at man baade i Skrift og i Tale — hvad jeg paa ingen Maade misbilliger — lægger Folket og de unge Mennesker paa Hjerte, at de have en stor Forpligtelse mod Konge og Fædreland, og saa, naar de efter at have gjennemgaaet mange Modsommeligheder og Farer og som oftest at være svækkede paa Helbred, vende tilbage og hele deres øvrige Liv maa lide af det Saar, de have faaet, det være sig paa den ene eller paa den anden Maade, i alt Fald en Svækkelse paa deres Helbred, som jor dem uskikkede til med hele deres Legemskraft at fortsætte deres tidligere Virksomhed, at man saa lader den saa at sige tigge sig til et Par Skilling. Dette er, mine Herrer, i en konstitutionel Stat ikke værdigt for et Folk, der som vort endnu vil løfte det Banner, at det er hver dansk Mands Pligt at offre sit Liv for Fædrelandet. Naar jeg udtaler dette, er jeg ingenlunde betagen af nogen Krigsrus (Kofod: Nei!) Ja, det ærede Medlem siger „Nei", og det glæder mig, at han veed, at jeg, idet jeg udtaler dette Par Ord, ikke er henreven af vilde Fantasier om fremtidige store Krigsbedrifter. Nei, jeg holder mig til Dingene, som de ere, hvorefter jeg kan se, at vi ikke saa snart ville naae